

عنوان مقاله:

رفتار شورای همکاری خلیج فارس در برابر جایگاه استراتژیک ایران در منطقه

محل انتشار:

دهمین کنفرانس بین المللی علوم سیاسی، روابط بین الملل و تحول (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

حسن کیوان - پژوهشگر دکتری تخصصی روابط بین الملل دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران

حسین سوری - پژوهشگر دکتری تخصصی روابط بین الملل دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران

رضا شمس - پژوهشگر دکتری تخصصی امنیت ملی دانشگاه عالی دفاع ملی

خلاصه مقاله:

روابط ایران و شورای همکاری خلیج فارس از زمان تشکیل شورا در سال ۱۹۸۱ فراز و فرودهای متعددی را پست سر گذاشته است. این روابط گرچه در دوره هایی از بهبودی نسبی را نیز تجربه نموده، اما روند کلی آن به جهت اختلافات تاریخی، ارضی، سیاسی، اقتصادی و امنیتی موجود میان اعضای شورای همکاری و جمهوری اسلامی ایران و همچنین نقش منفی بازیگران خارجی به ویژه ایالات متحده امریکا، ناتو و اسرائیل، عمدتاً بر محور قالب های واگرایانه قابل تحلیل است. در این میان، قدرت منطقه ای رو به رشد ایران به ویژه از سال ۲۰۰۱ که نشانه های آن در بهبود موقعیت و جایگاه جمهوری اسلامی و نایبان منطقه-ای آن در سوریه، لبنان، عراق، فلسطین و یمن تجلی پیدا کرده، به نوعی موازنه قوا را به نفع ایران تغییر داده است. بر این مبنا، شورا تلاش داشته تا راهبردهای متنوعی را در جهت مقابله با قدرت و نفوذ منطقهای ایران اتخاذ نماید. پژوهش حاضر درصدد شناسایی و ارزیابی چنین راهبردهایی می باشد. یافته های پژوهش نشان می دهد که شورای همکاری به منظور مدیریت ناامنی و مقابله با قدرت ایران، الگوهای رفتاری خود را در قالب رقابت تسلیحاتی با ایران، اتحاد و ائتلاف سازی با قدرت های منطقه ای و فرامنطقه ای، کسب قدرت نسبی، ایفای نقش در قالب احاله مسئولیت، بالا بردن ضریب امنیتی، دگرگونی در ساختار داخلی شورا، موازنه سازی و امنیتی سازی سیاست منطقه ای ایران تعریف کرده است. پژوهش حاضر توصیفی تحلیلی بوده و اطلاعات موردنیاز نیز به روش کتابخانه ای گردآوری شده است.

کلمات کلیدی:

شورای همکاری خلیج فارس، قدرت منطقه ای، ایران، عربستان، راهبرد امنیت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1597242>

